

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

28 март 1979 година *

По дело 175/78

с предмет преюдициално запитване от Crown Court, Bristol, отправено на основание член 177 от Договора за създаване на Европейска икономическа общност, постъпило в Съда, по висящото дело пред упоменатия съд между,

Кралицата

и

Vera Ann Saunders

преюдициално решение относно тълкуването на член 48 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н А. М. Donner, г-н Р. Pescatore, г-н М. Sørensen, г-н O'Keefe, г-н G. Bosco и г-н А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 31 юли 1978 г., постъпило в деловодството на Съда на 16 август 1978 г., Crown Court, Bristol е отправил до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО запитване относно тълкуването на член 48 от Договора, и по-специално на член 48, параграф 3, буква б).

2. Въпросът е възникнал по време на наказателно производство относно последиците от нарушение, извършено от лице, британски гражданин, което се е признало за виновно по обвинение в кражба на предходен стадий от същото производство, при което задължение да се премести в Северна Ирландия и да не се завръща на територията на Англия или Уелс за период от три години.

* Език на производството: английски.

3. Националният съд, с оглед на факта, че обвиняемата е работник по смисъла на член 48 от Договора за ЕИО, би искал да узнае дали правилата на Договора за свобода на движение на работниците забраняват налагането на мерки от естеството на тези, които са предприети спрямо обвиняемата.

4. За тази цел националният съд е отправил следното запитване: дали „определението на настоящия съд по делото Vera Ann Saunders от 21 декември 1977 г. може да представлява нарушение на правото, предоставено на всеки работник от член 48 от Договора за Европейската икономическа общност, като има предвид по-специално правото, посочено в член 48, буква б) от упоменатия Договор, както и факта, че, че тя е английска гражданка”.

5. Този въпрос по своята същност е свързан с това дали гражданите на държава-членка с местожителство в тази държава-членка могат да се възползват от принципа за свобода на движение на работниците, посочен в член 48 от Договора, и по-специално на правото, което последният предоставя на работниците, при ограниченията, въведени между другото с оглед съображения за обществен ред и обществена сигурност, на свобода на движение в рамките на територията на държавите-членки с оглед приемането на предложения за работа и постоянно местоживееене във връзка със заетостта, за целите на неприлагане на мерките, които ограничават свободното движение на работници в рамките на територията на тази държава-членка или свободата за установяване в която и да е част на държавата-членка.

6. Следователно, отговорът на поставения въпрос е свързан също с въпроса дали член 48 от Договора предоставя права на лице, което се намира в положението на госпожица Saunders, и ако отговорът на последния въпрос е положителен, то какъв е обхватът на тези права.

7. Отговорът на този въпрос зависи на първо място от определянето на обхвата на разпоредбата, по-специално, във връзка с общия принцип, посочен в член 7 от Договора.

8. Според член 7, всяка дискриминация въз основа на националност е забранена в обхвата на приложение на Договора и без да се нарушават специалните разпоредби, съдържащи се в него.

9. При прилагането на общия принцип, целта на член 48 е да премахне от националното законодателство на държавите-членки онези разпоредби относно заетостта, възнаграждението и други условия на работа и заетост, включително правата и свободите, с които свободното движение е свързано според член 48, параграф 3, според които работник, който е гражданин на друга държава-членка, подлежи на по-неблагоприятно третиране или е поставен в по-неблагоприятно положение от закона или фактически в сравнение с това на гражданин на държавата-членка.

10. Въпреки че правата, предоставени на работниците по силата на член 48, могат да доведат до изменение на вътрешното законодателство от държавите-членки, ако е необходимо, дори спрямо собствените им граждани, тази разпоредба не може да ограничи правото на държавите-членки да въведат ограничения, действащи на тяхна територия, върху свободното движение на всички лица, които попадат под тяхната юрисдикция при прилагането на вътрешното им законодателство в областта на наказателно право.

11. Следователно, разпоредбите на Договора относно свободното движение на работници са неприложими в случаите, които попадат в изключителната компетентност на държавите-членки, или с други думи, когато липсва фактор, който да подведе конкретните ситуации под хипотезата на разпоредбите на правото на Общността.

12. Прилагането от административен орган или съд на държава-членка спрямо работник, който е гражданин на същата държава-членка, на мерки, които лишават или ограничават свободното движение на работника в рамките на територията на тази държава-членка като наказателна мярка, предвидена в националното законодателство поради действия, извършени на територията на тази държава-членка, е въпрос, който е в изключителната компетентност на държавите-членки и попада извън обхвата на правилата, съдържащи се в Договора относно свободното движение на работници.

По съдебните разноски

13. Разходите, направени от правителството на Обединеното кралство и Комисията на Европейските общности, които са представили своите становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

14. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

СЪДЪТ,

като се произнася по въпроса, поставен пред него от Crown Court, Bristol с определение от 31 юли 1978 г., реши:

Прилагането от административен орган или съд на държава-членка спрямо работник, който е гражданин на същата държава-членка, на мерки, които лишават или ограничават свободното движение на работника в рамките на територията на тази държава-членка като наказателна мярка, предвидена в националното законодателство поради действия, извършени на територията на тази държава-членка, е въпрос, който е от изключителната компетентност

на държавите-членки и попада извън обхвата на правилата, съдържащи се в Договора относно свободното движение на работници.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 март 1979 година.

Подписи